

ਸੂਚੀ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ।

(9) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਇੱਥੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੂਚੀ ਦਾ ਸਮੇਲ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੂਚੀ 31 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵੀ ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸੂਚੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਮਾਪਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਾਧੇ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨਵੰਬਰ, 1963 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਸੂਚੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਲਗਭਗ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।

(10) ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ ਜੇ.

ਬੁਟਾ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ.

ਚੰਦ ਅਲੀਸ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਦੇ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1978-ਸੀ

1969 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 401

10 ਮਾਰਚ 1970 ਈ.

(1) A I.R. I960 Pb. 357.

ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1963 ਦਾ XXXVI) — ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ 14 — ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ — ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੇਰੀ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ — ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿਧਾਂਤ — ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ — ਕੇਬਲ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਲਾਗੂ ਹੈ — ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਆਰਡਰ, ਵਾਲੀਅਮ V ਅਧਿਆਇ 1-ਏ — ਨਿਯਮ 2(ਏ) ਅਤੇ 5 — ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਬਿਨਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ — ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਵਾਪਸ ਕੀਤੀ ਗਈ — ਅਪੀਲ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ - ਕੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ- ਕੀ ਦੇਰੀ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 14, ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦੀ ਕਾਫੀਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਿਉਂ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਦੀ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ 1 ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਹਾਇਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਬਿਤਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਗਲਤ ਫੋਰਮ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਗੂ ਕਰੋ। (ਪਰਾ ੪)

ਇਹ ਨਿਯਮ 5, ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਾਲੀਅਮ V ਦਾ ਚੈਪਟਰ 1-ਏ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਪੀਲ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ / ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ. ਅਪੀਲ, ਜੇਕਰ ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਰੀ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। (ਪਰਾ ੫)

5 ਅਤੇ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਰਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਮੁਆਫ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ।

(26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1968 ਦਾ ਫੁਟਕਲ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 25 , ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਐਸ. ਲੋਥਾਨਾ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ 27 ਮਈ, 1908 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਡੀ.ਐਸ.

ਵਾਲੀ ਪੀ ਗਾਂਧੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਐਮ ਈਰ ਸਿੰਘ , ਜੱਜ - ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਮੁਢਲੀ ਡਿਕਰੀ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 9 ਫਰਵਰੀ 1968 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ 27 ਮਈ, 1968 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। , ਹਰੇਕ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਰੁਪਏ ਸੀ। 4,350, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਅਪੀਲਾਂ

ਇਟੱਲ

ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1969 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਬਾਨੂ ਮਾਈ ਬਨਾਮ ਮਹਿਤਾ ਨਥੂ ਲਾਈ (1) ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। , ਉਸਦੇ ਵਿੱਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ

(1) A I.R. 1960 Pb. 357.

ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦੋ ਪੱਖ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। (1972)1

(2) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੇ 2 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ, ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਸਨ ਕਿ (ਏ) ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ੀਟ ਖਾਲੀ ਹੈ, (ਅ) ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਲ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ (ਸੀ) ਮੀਮੋ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਾਲਣਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। 9 ਜੂਨ, 1969 ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਦਫਤਰ ਨੇ ਫਿਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ 11 ਜੂਨ, 1969 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ. 21 ਜੂਨ 1969 ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਪਹਿਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(3) ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 1961 ਦੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਲਈ ਦਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਸਮਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵਾਲ ਦੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ T' JMn ਸਮੇਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

(4) ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1963 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ, ਹਰੇਕ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ, ਉਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੈ

ਐਕਟ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਮਿਸ ਸੈਲੇਨੀਅਸ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਿਤਾਈ ਗਈ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ *ਬ੍ਰਿਜ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਲਾਲਾ ਕਾਂਸ਼ੀ ਰਾਮ* (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ *ਰਾਮਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰੀਵਾ ਕੋਲ ਫੀਲਡਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ*, (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ *ਬ੍ਰਿਜ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ* (2) 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 14 ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਿਉਂ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਲਾਹਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਨਾ 365 'ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ - "ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਇੱਕ ਧਿਰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੇ ਦਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੱਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਧਾਰਾ 5 ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਡਿਸਕਸ਼ਨਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ; - ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ *ਸੱਚਾਈਆਂ* ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦਾ ਘੇਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵਿਹਲੀ ਕਿਉਂ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 'ਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ *ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ (2) ਏਆਈਆਰ 1917' ਪੀਸੀ 156.*

(3) *ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਸਸੀ 361.*

ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ 14 ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ " ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੰਨਾ 366 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ - "ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬ੍ਰਿਜ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੈ। v. ਲਾਲਾ ਕਾਂਸ਼ੀ ਰਾਮ (2)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਿਧਾਂਤਕ ਨੁਕਤਾ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਜੋ ਇਹ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ

ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਨੂੰਨ, ਅਪੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਕਾਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ, ਰਾਮਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (3) ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਇਕੱਲੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੇਸ ਹੈ, ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਇਕੋ ਇਕ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਬਿਤਾਈ ਗਈ ਮਿਆਦ। ਗਲਤ ਫੋਰਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਂਗ ਹੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 1 ਮਈ, 1969 ਤੱਕ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਏ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨੌਬੇ ਦਿਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਜੇ 2 ਮਈ ਤੋਂ 21 ਜੂਨ 1969 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਡੇਲਵ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (3)। ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਿਲ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ (2), ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਫਿਰ 2 ਮਈ ਤੋਂ 21 ਜੂਨ, 1969 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ^{ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ, 1 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਪੀਲਾਂ}, ਅਤੇ ਇਹ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ 1963 ਦੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ Oj ਦੇਰੀ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ? ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਜਾਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਨਾਲ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦਫਤਰ ਵੱਲੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਹੈ? ਤਿੰਨ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ

ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਹਿਲੀ ਵਸਤੂ ਹੈ: ਓਪਨਿੰਗ ਸ਼ੀਟ ਜਾਂ ਹਰੇਕ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਛੱਡਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 41 ਦੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦਾ ਫਾਰਮ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅੰਤਿਕਾ 'ਜੀ' - ਨੰ. 1, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਖੰਡ V ਦੇ ਅਧਿਆਇ 1-ਏ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ (ਏ) ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 2(ਏ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਟਡ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਲਈ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਪੀਲ, ਅਪੀਲ ਉਸ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 5 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਰਡਰ 41 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੋਧ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਨਿਯਮ 3, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 3 ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸੋਧਣਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਹਰੇਕ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ, ਅਤੇ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਲਈ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੀਤੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 2 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਵਾਪਸ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਾਪਸੀ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ 2 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਬਾਰਾ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ 9 ਜੂਨ, 1969 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਫਾਰਮ ਭਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਨ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 11 ਜੂਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ 21 ਜੂਨ, 1969 ਤੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 2 ਮਈ ਅਤੇ 21 ਜੂਨ, 1969 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖ ਕੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ 21 ਜੂਨ, 1969 ਨੂੰ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, 1961 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 1 ਮਈ, 1969 ਤੱਕ, ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨਾਂ ਸਮੇਤ, ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ 2 ਮਈ ਅਤੇ 21 ਜੂਨ, 1969 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(5) 1969 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 401 ਵਿੱਚ 1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 1976-ਸੀ ਅਤੇ 1969 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 402 ਵਿੱਚ 1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 1977-ਸੀ, 1969 ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਪਹੁੰਚ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(6) ਹੁਣ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਇਸ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਆਰ. ਐਸ. ਐਨ. ਅਰੁਲਾ, ਜੇ.-ਸੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

NKS ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

■

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਆਰਐਸ ਨਰੁਲਾ ਜੇ.

ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਭਗਵਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ।

ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 84 ਆਫ 1969

11 ਮਾਰਚ, 1971 ਵੀ

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਚੋਣ ਨਿਯਮ (1952)-ਨਿਯਮ
63(1) (c) ਦੇ ਮੈਂਬਰੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਹਲਕੇ ਲਈ ਚੋਣ- ਉਮੀਦਵਾਰ

11(2), 40(ਬੀ) *?>-»